

הסופרת רחל איתן נשואה למדען אמריקאי וחיה זה 15 שנים בניו יורק. היא לא ברקיע

רחל איתן חיה, נושמת וכותבת בניו יורק. לפני 14 שנה היתה הסופרת תכולת העיניים, חטובת הגוף ובעלת השיער הבלונדי, דמות ידועה בתל אביב של אותם ימים. הגרושה הצעירה (מהאר) ריכלה דן איתן נראתה אז בכל האירועים של הנומה, במסיבות, בבתי

רטרויט. ביריד מצאה עצמה איתן בחברת 20 סופרים אחרים שספריהם פורסמו משך השנה האחרונה ואשר נחשבו למושבי הקהל עליידי מארגני היריד, בו ביקרו יהודים וישראלים רבים, שחטפו את סיפרה של איתן, אם להשתמש בניבילשון אמריקאי, כמו לחמניות חמות («חורתי ללא ספר אחר»).

ועכשיו מצפה לתרגום סיפרה השני של איתן, שידה ושירות, אותו כבר כתבה בניו יורק בעברית, כמובן, ושיצא לאור ב־1973.

שידה הוא סיפורה של אישה צעיר רה ורגישה, שחייה הנישואין שלה מגיעים למשבר. תוך תיאור מהלך חייה והרפתקותיה האהבים שהיא נקלעת אליהן, נפרשים חיי החוג הנוצץ של החברה הישראלית על טיפוסי השור. נים. זהו ספר כן, אותנטי, חושפני וביקורתי וגם בו לא נעדרים יסודות אוטוביוגרפיים.

עתה שקועה רחל איתן בכתיבת

„אני לא שייכת – אני אדם בגולה!“

סיפרה השלישי, שייקרא מישלחת מלאכים רעים והעוסק באנשים המקדישים את חייהם לזולת, אך יש הרואים אותם כמישלחת מלאכים רעים.

אין חלום אמריקאי

איתן מגדירה את מישלחת כספר פוליטי, העוסק בישראל בשנות ה־40, ה־50 וה־60 ובקונפליקט בין שתי תפוסות עולם ובין שתי חברות.

כי למרות שהיא חיה בניו יורק, מעיניה של רחל איתן נתונים לארץ: „אף פעם לא היה לי חלום אמריקאי. אני נמצאת פה רק בגלל בעלי. חיי המישלחה מאוד חשובים לי. פעם

לא היתה מרוצה מסיגנון התרגום, מלשון התרגום, מבחירת המילים של המתרגם.

עד שלפני שנתיים פגשה את פיליפ שמשון, אנגלי לא יהודי, שלמד עברית באוקספורד. שמשון, שכבר תירגם ספרים אחרים מעברית לאנגלית, וזכה בשבחים רבים על עבודתו, אהב את

ברקיע החמישי והתחיל לעבוד עליו. לפני כמה חודשים הופיע הספר, בכריכה קשה, בארצות הברית («ועכ» שיו היתה לבעלי, שאינו דובר עברית, סוף־סוף הודמנות לקרוא אותו, לא

שוכחת איתן להעיר), ומכירתו עלתה יפה וכבר יצאה לאור מהדורה שנייה.

הביקורות על הספר היו אוהדות וחובבניות ורחל איתן נתבקשה לאחרונה להיות אחת מאורחי הכבוד ביריד ספרים יהודיים שנערך בעיריית מנהטן

שרחל איתן מספרת על עצמה: „נולדתי בתל אביב. עד גיל 12 עברה עליי ילדותי במוסד לילדים נצרכים בכניברק. היה שם אוסף של יתומים, ממזרים, ילדים עוובים, אסופים וחולים למיניהם.

„אבל מאז שלמדתי קרוא וכתוב, הייתי כותבת סיפורים ושירים. הייתי הסופרת והמשוררת של הבנות במוסד. כלילה הייתי מספרת להן סיפורים מפרי דמיוני, וכבר אז היה לי ברור שאכתוב ספר העוסק בילדותי.“

כמו לחמניות חמות

מאז שהופיע ברקיע החמישי, ביקשו לתרגמו לאנגלית, אך ללא הצלחה. נעשו נסיונות אחרים, אך איתן

תומת, השתיחים הציבעוניים, הסיפ ריה הגדושה ספרים כעברית ובאנגלית ושולחן העבודה לידו היא מבלה שעות על גבי שעות, מספרת איתן, הלושה בסוודר וי שחור והרוק והעונדת לי צווארה מרליון חמסה מזהב, בהתי רגשות רבה על המסיבה שנערכה לה לאחרונה במועדון של אביטל וארט

הדילוג בויליג' בניו יורק. הסיבה למסיבה היתה הופעת התרגום האנגלי של סיפרה הראשון של רחל איתן, ברקיע החמישי. זהו, כזכור, הספר הכמעט אוטוביוגרפי, אותו כתבה איתן ב־1962 (ועבור וכתה כפרס ברנר).

ברקיע מספר על עולמם המיוחד של ילדי מישלחת מעורערת, על רקע החברה העירונית בארצות־הברית של מילחמת העולם השנייה, או, כפי

הקפה ובשפתיהם, כשהיא לבושה בביקני זעיר.

היום היא יושבת בבית מטופח במנהטן. כי חיה של רחל איתן השתנו מן הקצה אל הקצה. היא נשואה לגרי פישמן, מדען אמריקאי כסוף־שיער, שהתמחותו היא כימיה ביולוגית. היא מגדלת את כנם, יהונתן בן ה־14, מלמדת סיפורת עברית, סיפורת יידיש ולשון עברית באוניברסיטת לונג איילנד וכותבת גם ספר חדש, סיפרה השלישי.

בין יתומים וממזרים

כשהיא יושבה בדירתה המרווית, הסמוכה לסנטרל פארק, כי חדרהאורחים בעל ספות־הקטיפה הכי

לה: ב־1967, שנים אחדות אחרי שהגיעה לניו יורק, בעקבות אהבתה לגרי, ומשמאל: כיום, עדיין בלונדית יפה, בעלת עיני תכולת מחייכות.

4 פנים לרחל מימין: ב־1958 וב־1962, כאשר היתה רחל איתן דמות תל אביבית ידועה. למע